

2014-ES SZALAGAVATÓ

Tisztelt ünneplő közönség, kedves szülők, tanártársaim, kedves végzősök!

Kerek évfordulót ünneplünk ma. Iskolánkban 2000 decemberében tartottuk az első nagykorúsítási ünnepséget, ezért ez a mostani éppen a tizenötödik. Igaz, akkor még sokkal egyszerűbb körülmények között, a már akkor is kicsit kopott tornateremben, csak tanárok és diáktársak jelenlétében tűztük fel az első szalagokat. Azóta ez az esemény hagyománnyá vált, és kinötte az iskola falait. Már nem szűk körű iskolai ünnepségen, hanem bensőséges, de mégis nagy közönséget, szülőket és hozzátartozókat is befogadó eseményen „nagykorúsítjuk” a tizennyolcadik évüket betöltött diákjainkat.

Egy dolog viszont változatlan maradt, a meghitt és ünnepélyes pillanat, amelyet diák, pedagógus és minden résztvevő egyaránt átérez.

Kedves végzősök!

Az ember életében vannak olyan kiemelkedő események, amelyek életútjának jelentős, felejthetetlen állomásai. Egy ilyen emlékezetes este főszereplői vagytok ma, hiszen itt vannak veletek szüleitek, rokonaitok, tanáraitok, mindazok, akik számára fontos az, hogy jövőtök sikeres legyen, ti magatok pedig kiegyensúlyozottak és boldogok.

Ma megkapjátok a nagykorúsítást jelképező szalagot, de ne feledjétek, a nagykorúság nem jelent egyet a felnőtté válással. Van, aki kényszerűségből, vagy csak úgy, már felnőttként gondolkodik, van, aki csak próbálkozik, és van, aki sosem válik felnőtté... A gyermekkor felhőtlen, a fiatalság szép, együtt jár a bolondozással, lazasággal. De a végtelenségig nem nyújtható. A felelősség felvállalása, a kötelezettségek elfogadása, a céljaid végiggondolása, és a megvalósításhoz szükséges sok-sok munka mind-mind hozzátartoznak a felnőtt viselkedéshez.

A mai este egy sor kérdést generál, s ezeket, remélem, fel is tesztitek magatoknak.

Felkészültetek-e kellőképpen az életetekben várható nehézségekre? Kaptatok-e elég hitet, megerősítést, szeretetet ahhoz, hogy mindenkor meg tudjátok állni a helyeteket? Szereztek-e elegendő tudást, ismeretet, hogy bármilyen körülmények között tájékozódni tudjatok a világban. Számot vetettetek-e a világ által kínált lehetőségekkel és ugyanakkor önmagatok korlátaival?

Ilyen és ezekhez hasonló kérdéseken kell eltűnődnünk, és a kérdésekre mindenkinek magának kell megadnia a választ.

Ezekben a pillanatokban az a legfontosabb, hogy tudjátok, kik vagytok, honnét jöttetek és hogy hová tartotok. A szalag pusztán jelkép, amely szép emlékké válik majd. Most összeköt benneteket, de az igazi kapocs az, amit tizennyolc éven keresztül kaptatok: a szeretet, a tudás, a tisztelet, a barátság, amellyel a szüleitek, iskolátok, tanáraitok fordultak felétek.

Ne felejtsetek el, és tiszteljétek ezt az iskolát minden hibájával együtt, mert legszebb éveiteket töltöttétek itt, és ez a kilencven éves épület őrzi és megőrzi legféltettebb

titkaitokat is. Az iskola és a közösség, amelyben felnőttetek, irányt szabott, és értékrendet adott. Olyan értékrendet, amely segít nektek megtalálni a helyes utat, segít megkülönböztetni a jót a rossztól, a helyest a helytelentől. Biztonságot nyújtott és nyújt, ha bíztok benne.

Higgyétek el, az előbbi kérdések tanáraitokban is gyakran felmerültek. És a négyeseknek, levont magaviseleti jegyeknek, igazgatói intőknek egyetlen célja volt. Az, hogy becsületes felnőtté váljatok, hogy kellő tudással, ismeretanyaggal rendelkeztek, hogy elboldoguljatok a sok gonddal, problémával teli világban.

Mi bízunk bennetek.

A szalag, amelyet osztályfőnökeitek feltűznek majd, és a fehér színű rózsza útravaló, jelképes *útmutatás* életetek következő szakaszára. Arra tanítanak, hogy hinni kell magatokban, hinni kell abban, hogy megtaláljátok azt a hivatást, amelyben a legtehetségesebbek és legsikeresebbek lehettek, megtaláljátok azt a helyet, ahol otthon érezhetitek magatokat, azzal lehettek együtt, akivel szeretnétek.

*„Az ember hivatása, hogy megismerje
az igazságot, szeresse a szépet,
kívánja a jót és cselekedje a legjobbakat.”*

Az ünnep meghitt perceiben el ne felejtsetek megköszönni szüleiteknek azt a szerető gondoskodást, azt a sok-sok munkát, amelyet tőlük kaptatok. A legnagyobb és legszebb köszönet az lesz, és mi pedagógusok is akkor leszünk büszkék rátok, ha látjuk boldogulásotokat, álmaitok, vágyaitok valóra válását.

Kívánom nektek, hogy az iskolában töltött évek, a megszerzett tudás, az élmények sokasága, a tanáraitok embersége és szeretete elegendő erőt adjon nektek a mindennapokban való helytálláshoz, a sikeres jövő építéséhez.

A Csiky Gergely Főgimnázium vezetősége és tantestülete nevében a megvalósításhoz kívánok jó egészséget, az érettségihez sok erőt, kitartást, a bálhoz pedig jó szórakozást!

Hadnagy Éva,
igazgató